

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 27 czerwca 2024 r.,  
w sprawie **A. B.**  
skazanego za przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. i in.  
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowy w Bydgoszczy  
z dnia 29 listopada 2023 r., sygn. akt IV Ka 793/23,  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy  
z dnia 9 maja 2023 r., sygn. akt IV K 616/22,

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. M. K., Kancelaria Adwokacka w B., kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych, w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

[J.J.]

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 maja 2023 r., w sprawie o sygn. akt IV K 616/22, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że:

1. w dniu 15 listopada 2018 roku w Zakładzie Karnym w K. przy ul. B. podstępem i przemocą doprowadził M. G. do obcowania płciowego w ten sposób, że wykorzystując widzenie w zakładzie karnym bez dozoru zmusił ją do obcowania płciowego w ten sposób, że posadził ją na stoliku, rozebrał, przydusił ją swoim ciałem na stoliku, przytrzymał rękoma i wprowadził swojego członka do jej pochwy i odbył z nią stosunek płciowy, przy czym dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu od dnia 18.11.2016 roku do dnia 22.03.2017 roku i od dnia 25 marca 2018 roku do dnia 15.11.2018 roku części kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 31 października 2017 roku w sprawie o sygn. akt IV K 200/17 za przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. to jest przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz nawiązkę w kwocie 2000 złotych na rzecz M. G. ;

2. działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności dopuścił się tego, że:

- w okresie od czerwca 2020 roku do nieustalonego dnia okresu letniego to jest września 2020 roku w B. w mieszkaniu przy ulicy C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą kilkakrotnie doprowadził M. G. do obcowania płciowego w ten sposób, że zaprowadzał ją do łazienki lub pokoju, kładł ją na podłodze, lub łóżku, kładł się na nią, przyciskał ciałem, przytrzymał rękoma i następnie wprowadzał swojego członka do jej pochwy i odbywał z nią stosunek płciowy, przy czym dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu od dnia 18.11.2016 roku do dnia 22.03.2017 roku i od dnia 25 marca 2018 roku do dnia 20.11.2019 roku kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 31 października 2017 roku w sprawie o sygn. akt IV K 200/17 za przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; to jest przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

- w okresie od listopada 2020 roku do marca 2021 roku w B. w mieszkaniu przy ulicy K., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą kilkakrotnie doprowadził M. G. do obcowania płciowego w ten sposób, że zaprowadzał ją siłą do pokoju, kładł ją na podłodze, kładł się na nią, przyciskał ciałem, przytrzymywał rękoma, krępował jej ręce, zaciskał jej pięści, a następnie wprowadzał swojego członka do jej pochwy i odbywał z nią stosunek płciowy, przy czym dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu od dnia 18.11.2016 roku do dnia 22.03.2017 roku i od dnia 25 marca 2018 roku do dnia 20.11.2019 roku kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 31 października 2017 roku w sprawie o sygn. akt IV K 200/17 za przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; to jest przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. wymierzył oskarżonemu A. B. karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 1 i § 4 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego A. B. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej M. G. na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesięciu) metrów przez okres 8 (ośmiu) lat, zaś na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego A. B. nawiązkę w kwocie 10000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz M. G. ;

3. w okresie od 20 listopada 2019 roku do listopada 2021 roku w B., przez uporczywe nękanie M. G. , poprzez wielokrotne wykonywanie do niej połączeń telefonicznych na telefon prywatny, wysyłanie krótkich wiadomości tekstowych (sms), obserwowanie jej w pobliżu domu, nachodzenie jej w miejscu zamieszkania, wzbudzał u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszał jej prywatność, przy czym dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu od dnia 18.11.2016 roku do dnia 22.03.2017 roku i od dnia 25 marca 2018 roku do dnia 20.11.2019 roku kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 31 października 2017 roku w sprawie o sygn. akt IV K 200/17 za przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; to jest przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, zaś na

podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego A. B. nawiazkę w kwocie 1000 (tysiąca) złotych na rzecz M. G. ;

4. w dniu 31 grudnia 2021 roku w godzinach wieczornych w B. w mieszkaniu przy ulicy J. dokonał uszkodzenia ciała A. J. w ten sposób, że popychał ją, kopał po nogach, ciągnął i szarpał za włosy oraz uderzał pięścią w twarz oraz po całym ciele, w wyniku czego spowodował u niej obrażenia ciała w postaci obustronnego uszkodzenia błony bębenkowej, stłuczenia tkanek obu ud, głowy, karku oraz kręgosłupa odcinak L-S, lewego nadgarstka, prawego ramienia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni oraz w tym samym miejscu, czasie i okolicznościach słownie groził A. J. pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła u niej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, przy czym dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu od dnia 18.11.2016 roku do dnia 22.03.2017 roku i od dnia 25 marca 2018 roku do dnia 20.11.2019 roku kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 31 października 2017 roku w sprawie o sygn. akt IV K 200/17 za przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; to jest przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41 a § 1 i § 4 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego A. B. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. J. na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesięciu) metrów przez okres 8 (ośmiu) lat oraz na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego A. B. nawiazkę w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz A. J. ;

5. w okresie od grudnia 2019 roku do czerwca 2020 roku w B. w mieszkaniu przy ulicy Z. oraz w mieszkaniu przy ulicy W. znęcał się fizycznie i psychicznie nad I. N. , pozostającą z nim we wspólnym pożyciu, w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu jak również będąc trzeźwym wszczynał awantury, w trakcie których ubliżał jej słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe, kontrolował ją, uderzał ją rękami po ciele w tym po twarzy, szyi, ramieniu, torsie, przypalał jej ciało - klatkę piersiową papierosem oraz w dniu 15 kwietnia 2020 roku w mieszkaniu przy ul. W. w B. uderzał I. N. pięściami po głowie, klatce piersiowej,

kończynach górnych, torsie, nogach w wyniku czego spowodował u niej obrażenia ciała w postaci złamania IX żebra po stronie prawej i odmy szczytowej prawostronnej, oraz stłuczenia tkanek okolicy głowy, klatki piersiowej, brzucha oraz kończyn górnych i dolnych przy czym dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu od dnia 18.11.2016 roku do dnia 22.03.2017 roku i od dnia 25 marca 2018 roku do dnia 20.11.2019 roku kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 31 października 2017 roku w sprawie o sygn. akt IV K 200/17 za przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; to jest przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41 a § 1 i § 4 k.k., sąd orzekł wobec oskarżonego A. B. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej I. N. na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesięciu) metrów przez okres 8 (ośmiu) lat, zaś na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego A. B. nawiązkę w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz I. N. .

Sąd Rejonowy na podstawie art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone oskarżonemu A. B. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności, zaliczając na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, po rozpoznaniu apelacji stron, wyrokiem z dnia 29 listopada 2023 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 793/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podstawy prawne zawarte w wyroku uzupełnił o art. 4 § 1 k.k. oraz orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności podwyższył do 8 lat, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

- 1) rażącą obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu tj. art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. poprzez bezzasadne utrzymanie przez Sąd Okręgowy błędnej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego i przypisanego skazanemu A. B., co do znamienia podstęp,

2) rażąco obrażając przepisy postępowania, która miała istotny wpływ treść orzeczenia, to jest:

a. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu podniesionych w apelacji zarzutów i faktów, co w konsekwencji doprowadziło do uznania skazanego A. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, za które podwyższono skazanemu karę łączną do 8 lat pozbawienia wolności w pozostałej części utrzymując wyrok Sądu Rejonowego w mocy, który to wyrok zapadł z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k. polegającym na dowolnej i sprzecznej z zasadami logiki ocenie zgromadzonego materiału dowodowego;

b. art. 4, 7, 410, 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niezasadne zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy jednostronnej, powierzchownej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji poprzez:

- nieuwzględnienie, iż pokrzywdzona M. G. i skazany A. B. pozostawali w związku, utrzymywali bliską relację, a pokrzywdzona M. G. miała świadomość, co do charakteru widzeń bez dozoru funkcjonariusza Służby Więziennej i o nie zabiegała, co w konsekwencji świadczy o dobrowolności odbycia stosunku fizycznego;

- niedostrzeżenie, iż treść zeznań M. D. i E. J. w postępowaniu sądowym jest dowodem nie potwierdzającym ustaleń sądu z uwagi na to, że osoby te nie były bezpośrednimi świadkami zdarzenia opisanego w oskarżeniu;

- niedostrzeżenie, że treść zeznań pokrzywdzonej I. N. w postępowaniu sądowym jest dowodem nie potwierdzającym ustaleń sądu z uwagi na to, że pokrzywdzona wskazała, iż w dalszym ciągu spotykała się ze skazanym A. B. „wyłącznie na seks”, podczas których to spotkań, „nie było już żadnego znęcania się”;

które to błędy dotyczące sfery gromadzenia i oceny dowodów w konsekwencji doprowadziły zdaniem obrońcy do poczynienia niewłaściwych ustaleń faktycznych i przyjęcia, że oskarżony A. B. jest winny popełnienia zarzucanych mu czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w całości i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Odpowiedzi na kasację wywiedli prokurator i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej A. J. , którzy wnieśli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem, na posiedzeniu, w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2024 r., III KK 206/24; postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Przedmiotem kasacji jest wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, stąd zarzuty w niej podnoszone powinny dotyczyć tego orzeczenia. Można wyjątkowo w kasacji wytykać uchybienia wyrokowi sądu I instancji, ale wtedy warunkiem skuteczności takich zarzutów jest wykazanie, że te uchybienia przeniknęły do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia kasacji. Uczynić to należy poprzez wskazanie tych przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do owego „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21; postanowienie SN z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przeniknięcie uchybienia pierwszoinstancyjnego do postępowania odwoławczego aktualizować się może dopiero w sytuacji, gdy sąd odwoławczy przeprowadzi nienależytą kontrolę instalacyjną i zaakceptuje orzeczenie sądu pierwszej instancji, pomimo że

dotknięte jest ono wadami, na które zwrócono uwagę w zwykłym środku odwoławczym (zob. postanowienie SN z dnia 30 sierpnia 2022 r., I KK 236/22; postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2023 r., II KK 56/23). W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia drugoinstancyjnego, co mogłoby się wyrażać z nierzetelnym rozpoznaniem zarzutów środka odwoławczego, oraz wykazania, że uchybienie to mogło mieć wpływ - i to istotny - na treść zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie SN z dnia 14 kwietnia 2021 r., III KK 16/21).

Odnosząc się wprost do wniesionej kasacji, na wstępie należy odnotować wadliwą konstrukcję zarzutów kasacyjnych. Skarżący postawił bowiem dwa zarzuty wzajemnie się wykluczające w postaci obrazy prawa materialnego (zarzut I) i procesowego (zarzut II, dotyczący naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 424 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k.).

Uchybienie w postaci obrazy prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu do trafnych i niekwestionowanych ustaleń faktycznych. Nie można więc zarzucać obrazy prawa materialnego w sytuacji, gdy jednocześnie przyjmuje się, że wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub ustalenia te są wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego (zob. S. Zabłocki (w:) J. Bratoszewski, L. Gardocki, Z. Gostyński, S. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz., Warszawa 2004, t. III, s. 111). Tak sformułowane zarzuty obarczone są wewnętrzną sprzecznością, wynikającą z faktu, iż dotyczą one tego samego zakresu. W sytuacji, gdy tego rodzaju zabieg został dokonany w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, musi on prowadzić do wniosku o niezasadności zarzutów. Wszakże Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i, co do zasady, w granicach podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), zaś postawienie sprzecznych ze sobą zarzutów w istocie wyłącza możliwość określenia jakie właściwie uchybienie zostało sądowi odwoławczemu w niej zarzucone (zob. postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2020 r., V KK 589/18). Wypada w tym miejscu zauważyć, że skarżący także w apelacji sformułował zarzuty w oparciu o tę samą błędną konstrukcję, tj. zarzucając zaskarżonemu

orzeczeniu obrażę prawa procesowego przy jednoczesnym kwestionowaniu przepisów prawa materialnego w tym samym zakresie, co zostało zauważone przez sąd odwoławczy.

Z kolei zarzut podniesiony w kasacji w punkcie II, który został oparty na rażącej obrazie przepisów określających zasady rzetelnej kontroli odwoławczej z art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., ma jedynie charakter pozorny. Już wstępna analiza treści zarzutu wskazuje, że polega on na powtórzeniu zarzutów apelacyjnych, przy zastąpieniu stawianego w apelacji zarzutu obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., zarzutem rażącej obrazu przepisów dotyczących zasad kontroli odwoławczej, w powiązaniu ze wskazanymi wyżej przepisami proceduralnymi.

W tym miejscu trzeba wskazać, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. może być podnoszony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia jakim jest kasacja tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne (zob. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 634/22). W przedmiotowej sprawie zarzut ten skierowany jest wprost pod adresem wyroku sądu I instancji, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym. Sąd odwoławczy nie dokonywał w ramach postępowania apelacyjnego samodzielnie żadnych nowych ustaleń faktycznych, jak też nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, utrzymując w mocy zaskarżone orzeczenie sądu I instancji w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego, a w związku z powyższym nie mógł dopuścić się obrazy wskazanych przepisów. Sąd odwoławczy słusznie uznał też, że ocena dowodów przeprowadzona przez sąd I instancji nie wykracza poza granice ich swobodnej oceny, uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania. W konsekwencji ocena ta zyskała pełną aprobatę sądu odwoławczego.

Należy podkreślić, że nie doszło również do naruszenia przez sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., bowiem do wszystkich zarzutów apelacji sąd odniósł się w sposób szczegółowy, a więc rzetelny i zgodny z przepisami. Dodatkowo sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazał powody akceptacji dla ustaleń faktycznych i prawnych przyjętych przez sąd I instancji, szczegółowo uzasadniając swoje stanowisko w tej kwestii, nie

naruszając, tym bardziej rażąco, reguł kontroli odwoławczej. Przede wszystkim sąd odwoławczy podzielił ocenę sądu *meriti*, co do oceny zeznań wszystkich trzech pokrzywdzonych, którym nadano walor wiarygodności, w kontekście pozostałych dowodów, w tym także w postaci zeznań świadków. Analiza treści zarzutów kasacyjnych pozwala na stwierdzenie, że stawiając je autor kasacji domaga się dokonania w postępowaniu kasacyjnym ponownej, tyle że tym razem zgodnej z jego subiektywną oceną, oceny dowodów, co oczywiście nie może być uznane jako zabieg skuteczny. Zatem, wbrew twierdzeniom autora kasacji, sąd odwoławczy, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał apelację wnikliwie, w granicach jej zaskarżenia, a sporządzone uzasadnienie zaskarżonego wyroku czyni zadość dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k.

Reasumując, stwierdzić trzeba, że w istocie wniesiona kasacja sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi, a skarżący zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego. Skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22; postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2024 r., V KK 91/24).

Przedmiotowa kasacja nie sprostała zatem wymogom wykazania rażącego naruszenia prawa, które mogłoby doprowadzić do uchylecia zaskarżonego wyroku. Rozpoznanie wniesionej kasacji skutkować musiało jej oddaleniem, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia art. 624 § 1 k.p.k. Zwalniając skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne Sąd Najwyższy kierował się przede wszystkim aktualną sytuacją skazanego.

Uwzględniając wniosek obrońcy z urzędu, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (t.j. Dz.U.2022, poz.1184) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 pkt 3 i § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 24 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U.2024, poz. 763) zasądzono na jego rzecz kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

Mając na względzie powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ms]